

Dopis pro moji přítelkyni

Daniel Nosek

Uf! To zase byla cesta. Z práce jsem odešel ve čtyři hodiny odpoledne. Jako obvykle jsem nastoupil do autobusu městské hromadné dopravy a po čtyřiceti pěti minutách úděsné jízdy vystoupil před svým domem.

Dříve jsem oněch tři čtvrtě hodiny trávil čtením napínavých románů a povídek. Knihy jsem si vybíral podle toho, zda mě dokážou zaujmout již po přečtení několika málo odstavců. Díky tomu se mi několikrát přihodilo, že mě děj zcela pohltil a zapomněl jsem vystoupit.

To se mi už však nestává, protože si nečtu. Ne, že bych nechtěl. Chci! A moc. Ale nemohu. Od té doby, co se prodloužila pracovní doba pro všechny zaměstnance na výrobní lince z původních osmi hodin na devět a půl se shoduje čas odchodu těchto zaměstnanců s mým. A tak nyní doslova bojuji o přežití, neboť se do autobusu nahrne přibližně dvakrát více lidí, než je kapacita vozu. A to už nemluvím o nesčetněkrát pošlapaných nohou, několika ranách loktem do zad, apod. Zkrátka už to není, co to bývalo. Většinou pak dorazím domů zcela psychicky vyčerpán a nemám náladu se s kýmkoliv bavit a cokoliv řešit. Stejně jako dnes.

Odemkl jsem vchodové dveře a rychle jsem zapadl dovnitř. S pocitem, že zanechám všechno za nimi venku, jsem je s radostí zabouchl. Ozvalo se uklidňující zaklapnutí západky. V přízemí jsem zkontroloval poštovní schránku. Byla plná, což se mi často nestává. Přítelkyně přichází z práce o hodinu dříve než já a tak jí většinou vybírá ona. Dnes ale plánujeme romantický večer. Zřejmě se zdržela ve městě při nákupu nějakého vhodného překvapení, které se k této příležitosti hodí. Já už pro ní dárek koupil - zásnubní prsten - chystám se jí požádat o ruku. Už se nemůžu dočkat výrazu v jejím obličejí až jí to řeknu.

Vyprázdnil jsem obsah schránky. Kromě dvou letáků, jeden se týkal nejvýhodnější sportovní výbavy zahrnující vše od obuvi a až po zimní doplňky a druhý vyzdvihoval akční nabídku elektroniky, která je zlevněna z původní ceny na polovic, tak proč si jí hned nekoupit, jsem tam ještě našel dopis adresovaný pro mojí přítelkyni Kateřinu.

Obálku jsem si zběžně prohlédl. Jako adresa odesilatele byla uvedena Fakultní nemocnice v Brně, kam moje přítelkyně odjela na vyšetření před dvěma týdny. Je tam zaregistrována z dob studií na tamní ekonomické fakultě. Měla štěstí na skvělého doktora, kterého po úspěšném ukončení studia nechtěla měnit. A to i za cenu komplikovaného dojíždění. Letos jí opět pozval na pravidelnou prohlídku spojenou s několika testy, které se týkaly vyšetření šelestu na srdíčku, kterou má Kát'a od narození. Požádala doktora, aby jí výsledky doručil domů, jelikož se do Brna dostane opět až za několik dní, než si bude moci vzít volno. V práci měla poslední dobou dost napilno. Výsledek dorazily zřejmě dnes.

„Kdo Vám píše?“ Vytrhla mě z myšlenek sousedka.

Po celém domě je pověstná svojí neomezenou zvědavostí a neskrývaným špehováním. Letos jí bude úctyhodných sedmdesát pět let. Ale i na tak pokročilý věk stihá sledovat veškeré dění v domě. Vědom si jejího „drzého“ počínání, díky kterému tahá od důvěřivých nájemníků informace, do kterých jí zhora nic není, se pokaždé snažím nedělat příliš velký rámus, aby o mě nevěděla, když se vracím domů a nemusel se s ní setkat. Dostoupilo to tak daleko, že už dokonce ani nerozsvěcuji schodišťové světlo. Pak na mě nevidí skrz kukátko, do kterého se musí dívat snad nepřetržitě celý den, jinak by mě přece pokaždé propásla, a pak musí otevřít dveře. Než je však stačí odemknout, vylézt na chodbu a rozsvítit, jsem už dávno ve výtahu.

Pak jí slyším láteřit, jak jsou lidi bezohledný a schválně dělají kravál, aby jí probudily. Pokaždé argumentuje tím, že v jejím věku je spánek již vzácnost, které je nutné si vážit.

Dnes jsem však byl tak frustrován z cesty domů, že jsem opomenul být ve střehu, čehož náležitě využila. Určitě mě prozradilo to cvaknutí. Sakra! Zaklel jsem. Zase budu muset hrát komedii.

„Bohužel nevím. Není to pro mě,“ dělal jsem blbého, abych bábu umlčel, ale marně.

„Že by se listonoška spletla?“ Záměrně nadhodila a vyšla mi vstříc. „Ukažte mi to. Já se podívám pro koho to je a zanesu mu to sama. Jistě jste zaneprázdněn a nemáte čas to tam zanést sám.“

„To nebude třeba,“ bránil jsem dopis před jejími zvědavými zraky. „Je to určeno mé přítelkyni.“

„Jo tááák. To já nevěděla. Říkal jste přítelkyni. A co svatba? Za mých mladých let jsem už měla po svatbě a čekala druhé dítě.“

To mi ještě chybělo. Teď tady začne vzpomínat na své mládí a bude z toho debata na dvě hodiny. Místo vzpomínek potřebuji vanu plnou horké vody. Abych mohl relaxovat a dát se psychicky do kupy. Místo toho mě tahle bába totálně rozloží.

Pak mi napadla geniální myšlenka.

„Slyšíte to taky? Tam nahoře.“ A ukázal jsem prstem do horních pater.

„Co mám slyšet?“ Zajímala se stařena. Aby lépe slyšela, přiložila si ruku k uchu.

„Někdo tam volá o pomoc.“

Když jsem viděl její sílící zájem, situaci jsem se snažil ještě více zdramatizovat.

„Kriste pane! Teď tam někdo spadl.“

A s předstíranou hrůzou ve tváři jsem vyrazil k výtahu. Na názor stařeny jsem nečekal.

„Co se tam stalo?“ Začala za mnou volat. A přitom byl slyšet její šouravý krok k výtahové šachtě, aby jí něco neuniklo.

Její hlas zeslaboval.

„Haló? Jste tam? Vidíte něco?“

Až nakonec splynul s hlukotem výtahového soukolí.

„Nemám zavolat po...“

Žžžž!

Cvak!

Výtah se zastavil v jedenáctém patře.

Když jsem za sebou zavřel dveře a odložil svršky na věšák, pohodlně jsem se usadil do svého oblíbeného křesla v obývacím pokoji. Dopis pro moji přítelkyni jsem odložil na stůl a jal se prohlížet letáky. Jako první mi do ruky padla reklama na zimní doplňky. Už delší čas jsem plánoval zakoupit nějaké zimní oblečení. S přítelkyní jezdíme lyžovat do rakouských Alp a teplejší, resp. modernější oblečení by se mi hodilo. Do loňského roku jsem používal sice kvalitní bundu, leč od Vietnamců. Na horách nás však zastihla sněhová bouře a moje oblečení se ukázalo jako nedostačující.

Sleva padesát procent byla lákavá, ale ze zkušenosti vím, že je to jen obchodní tah. Přítelkyně je v nakupování tohoto druhu zboží více zběhlá, jelikož tímto sportem žije odmala. Rozhodl jsem se jí leták ukázat, až dorazí domů a zeptat se jí, co si o tom myslí. Leták jsem položil na stůl, stranou od ostatních tiskovin, abych na něj nezapomněl.

Druhý leták se mi prohlížet nechtělo. Pracuji ve firmě Siemens v oddělení prodeje. Mým úkolem je sestavovat katalogy našich výrobků, což je zpravidla právě elektronika a marketingové triky na zákazníky jsou mi zcela známé. Leták jsem odhodil v kuchyni do koše, který už byl téměř zaplněn.

Začal jsem se nudit. Abych nějak zabil čas, napustil jsem si plnou vanu teplé vody až po okraj. Pro jistotu jsem si ještě došel na záchod. Pokaždé, když se trochu ochladí voda ve vaně, se mi chce na WC. Pak jsem se naložil do příjemně teplé lázně, hlavu položil na podhlavník a oddával se relaxování.

Probudila mě až nepříjemná zima. Chvilku mě trvalo, než jsem se zorientoval, kde to vlastně jsem. Pak jsem rychle vylezl ze studené vody, osušil se ručníkem a vlezl do teplého županu, jenž si před každým koupáním záměrně nechávám nahřát na topení.

Po návratu z koupelny jsem zjistil, že Katka ještě nedorazila. Očima jsem přejel stůl, čím bych se mohl ještě zabavit. Do oka mi padl její dopis. Byl jsem zvědavý na výsledky z vyšetření. Soukromou poštu si samozřejmě neprohližíme, ale pokud je to něco, co se týká nás obou a je to důležité, jako v tomto případě, pak si partnerovo poštu přečteme a případně, pokud není doma, ale třeba na služební cestě, jej informujeme.

Partnerka byla sice jen ve městě a do zpráv bude jistě doma, moje zvědavost se však zvyšovala. Nakonec jsem chtíči podlehl a obálku otevřel. Svoje počínání jsem si omlouval tím, že pokud by dopis obsahoval špatné zprávy, raději přítelkyni předem připravím na nejhorší a pak jí teprve dopis předám. Je to taková moje citlivá dušička. Mám jí moc rád a snažím se jí uchránit před událostmi, které by nepřipravená těžce nesla.

Obálka obsahovala list formátu A4. Letmo jsem jej přehlédl očima. Na začátku bylo několik vět, zarovnaných do dvou větších odstavců, které se mi číst nechtělo. Pod nimi byl vypsán krátký seznam všech testů, které Katka absolvovala. Zkratky jako EEG, EKG nebo CT, jsem už sice zaslechl několikrát v televizních seriálech, ale naměřené hodnoty, jenž byly vedle nich, mě stejně nic neříkaly. Očima jsem zabrousil zpátky k textu na začátku dopisu. Po několika formalitách v úvodu odstavce následovala věta, napsaná tučným písmem, která mě vyrazila dech. Ještě dnes, když si na to vzpomenu, mám husí kůži po těle. „Vyšetření odebraného vzorku Vaší krve prokázalo, že jste HIV pozitivní.“ Četl jsem stále dokola, ale nemohl to pochopit. Jak a kde k tomu, sakra, mohlo dojít? Ptal jsem se sám sebe. Jsem aktivní dárce krve. Při každém odběru krve mě kontrolují mimo jiné na HIV protilátky, resp. antigen viru HIV a v případě pozitivního nálezu mě okamžitě informují. Ať už písemně nebo telefonicky. Jelikož jsem byl na posledním odběru právě před třemi měsíci a zprávu s nálezem jsem neobdržel, znamená to, že jsem čistý a přítelkyně se musela nakazit někde jinde.

Prošel jsem ještě jednou celý list z výsledky v naději, že v něm naleznu vysvětlení. Bohužel tam žádné nebylo. Až později se mi vybavila jedna dávno zapomenutá událost.

Přítelkyně je zaměstnána na pracovním úřadu v Ostravě-jih jako personální pracovnice. Několikrát během roku se účastní školení v Praze. Poslední absolvovala přibližně před dvěma měsíci. Trvalo celý týden, včetně víkendu a mě se to náramně hodilo. V té době jsem totiž jezdil k rodičům kopat základy pro skleník a nikdo mi nevyčítal, že pomáhám svým rodičům a zanedbávám svoji přítelkyni. Oba pracujeme každý den do pozdních hodin. Díky tomu se od pondělí do pátku téměř nevidíme. Vše si pak vynahrazujeme až o víkendech, kdy je těžké prosadit jinou činnost než společné romantické chvílky.

Zřejmě k tomu došlo na tomto posledním školení. Usoudil jsem tak ze dvou důvodů. Zaprvé, infikování se virem HIV lze prokázat až po dvou a více měsících. A za druhé, že pokaždé, když se dříve vrátila ze školení, se horlivě pustila do líčení svých zážitků. Tentokrát se ani slovem nezmínila. Až když jsem začal naléhat ze zvědavostí sobě vlastní, se rozpovídala. A přece se chovala jinak než obvykle. V obličejí měla takový zamyšlený výraz a uhýbala pohledem do stran. Jakoby tam hledala věrohodnější téma, na které by nenápadně přešla, než líčení - z jejího pohledu - smyšlených zážitků. Já jsem tehdy neměl nejmenší tušení, co se mohlo stát a hltal jsem každé její slovo.

Ale teď si to vše zpětně uvědomuji. Zřejmě jsem na ní moc naléhal, že radši zvolila milosrdnou lež a vymyslela si celý příběh. Možná o něm už přemýšlela cestou, když se vracela domů. Ale svědomí jí nedovolilo sehrát předem promyšlené divadlo. Až po mém naléhání jí nic jiného nezbývalo, pokud si mě chtěla ještě udržet.

A nebo už jen hrála o čas, než mě bude moc opustit a nastěhovat se k jinému. Variant bylo mnoho, stejně tak i nezodpovězených otázek, které se mi honily hlavou. Celý rozsah toho, co se stalo, mi však došel až v momentě, když jsem si uvědomil, že jsme se od té doby spolu několikrát milovali. Partnerka mě musela stoprocentně nakazit.

Hlavou mě proběhla představa, co budu dělat dál, pokud se nákaza opravdu potvrdí. Totálně se mi změnila životní priority. Mým cílem už nebude postavení jednopatrového rodinného domu s mnoha pokoji, s koženými sedačkami a domácím kinem v obývacím pokoji, velkou garáží a elektricky otevíranými vraty na dálkové ovládání. Moje kariéra půjde taky stranou. Mohl jsem to dotáhnout ze stávající pozice reklamního koordinátora až na generálního ředitele úseku prodeje.

Nyní se budu každé ráno probouzet zpoceny strachy, že už možná další den nezažiji. Z této děsivé a sužující představy mě přeběhl mráz po zádech. V tom zarachotily klíče v zámku a vchodové dveře se otevřely. V nich stála utahaná přítelkyně. Evidentně si toho naplánovala ve městě více, než bylo v jejich silách. Její už tak otrávený výraz ve tváři se ještě zhoršil, když se z mé strany nedočkala, z pochopitelných důvodů, „čvantáka“ na její krásné růžové tvářičky. Ve vzduchu vysela vidina zkaženého večera, který se měl původně odehrávat zcela v jiném a příjemnějším duchu.

Byli jsme domluvený, že vyrazíme do Sky baru si příjemně posedět a pak večer, pokud to čas dovolí, zajít ještě na nějaký pěkný film do multikina Cinestar, které bylo otevřeno teprve nedávno a zatím ještě vyzařovalo novotu.

Místo toho jsem jí strčil do ruky mnou otevřený dopis a čekal, až si jej přečte.

„Co je v něm, miláčku?“, zeptala se nechápavě. Mlčel jsem. Vlastně jsem se jí chtěl hned zeptat na mnoho nejasných otázek, ale strach z toho, že se potvrdí mé prvotní domněnky, mi nedovolil jít rovnou k věci.

Když se ode mě nedočkala žádné odpovědi, vyzula si jen v předsíni kozačky, které jsem jí koupil teprve před měsícem k jejím devětadvacátým narozeninám, posadila se v obývacím pokoji do křesla a začala číst lékařskou zprávu. Její výraz se začal měnit, jak postupně ve čtení pokračovala. Pak se zastavila u věty, která i mě nenechala v klidu. Vytřeštila oči. Z její tváře se vytratila jakákoliv známka života. Barva obličeje jí zbledla. Po krvi ani stopa.

Já jsem nad ní stál a čekal, co mi řekne na vysvětlení oné věty. Místo toho si mě přitáhla blíž k sobě a rozplakala se mi do náruče. Nezmohl jsem se na nic. Jen jsem jí objal. Později se mi svěřila s onou milostnou aférou, která se stala, jak jsem správně odhadl, během školení v Praze. Pracovní úřad tam poslal spolu s ní a jejími dvěma kolegyněmi, též další tři kolegy. Když si odbyli první den nudného školení, zašli se trochu odreagovat do nedalekého baru. S přibývajícím množstvím alkoholu se postupně snižoval ostych, až nakonec skončili všechny tři páry na jednolůžkových pokojích u dívek. Ráno se pak nestačili divit, jak se tam dostali. Nicméně byli s průběhem večera spokojeni a na rozdíl od mé partnerky, nemuseli nic řešit. Byli totiž svobodní a navíc nezadaní. Katka měla po čase podezření, že její dočasný milenec si z minulostí svých dívek nikdy hlavu nelámá. Když pak byla v Brně na vyšetření, pro jistotu se ještě podrobila i HIV testu.

Po tomto večeru náš vztah dost ochabl. Sice jsme se prozatím nerozešli, ale kromě pár slov jsme spolu vůbec nemluvili. Hned po té události jsem zašel na vyšetření HIV. Nemohl jsem žít v nejistotě.

Výsledky s pozitivním nálezem jsem obdržel až poté, co jsme si společně sedli a probrali jsme náš budoucí život. S postupem času jsem došel k závěru, že stále svoji partnerku

miluji a chci s ní dál žít. A navíc, pokud jsem HIV pozitivní, nemohl bych si stejně najít jinou partnerku a nakazit jí. Dříve či později by stejně došlo k tomu, že se neovládeme a pomilujeme se bez ochrany.

Myslím si, že dnes máme šťastnější vztah než před onou událostí. Partnerka ihned ukončila pracovní poměr na pracovním úřadu a dnes dělá v soukromé firmě sekretářku ředitele. Žijeme nadále spolu a náš vztah dokonale klapě. I když ta událost byla nepříjemná, měla i jednu pozitivní stránku. Více nás sblížila. Je ironií osudu, že si teď také více věříme. Ale to je samozřejmě dáno hlavně tím, že vzhledem k okolnostem, nemůžeme svého partnera podvádět.

Život však není jen o tom dobrém. Největší potrestání pro nás oba je, že nemůžeme mít vlastní děti. Zkoušeli jsme se též informovat na odděleních sociálně-právní ochrany dítěte a péče o rodinu a dítě. Bohužel nám bylo sděleno, že adopce v našem případě nepřichází v úvahu.

Čeká nás oba stáří, ochuzené o společné chvílky a zážitky u rodinného krbu, které jiný méně šťastní lidé zažijí zcela přirozeně. Ale takový už je život.

Možná v budoucnu lékařská věda dosáhne potřebného pokroku, který nám dovolí se zbavit našeho hendikepu.